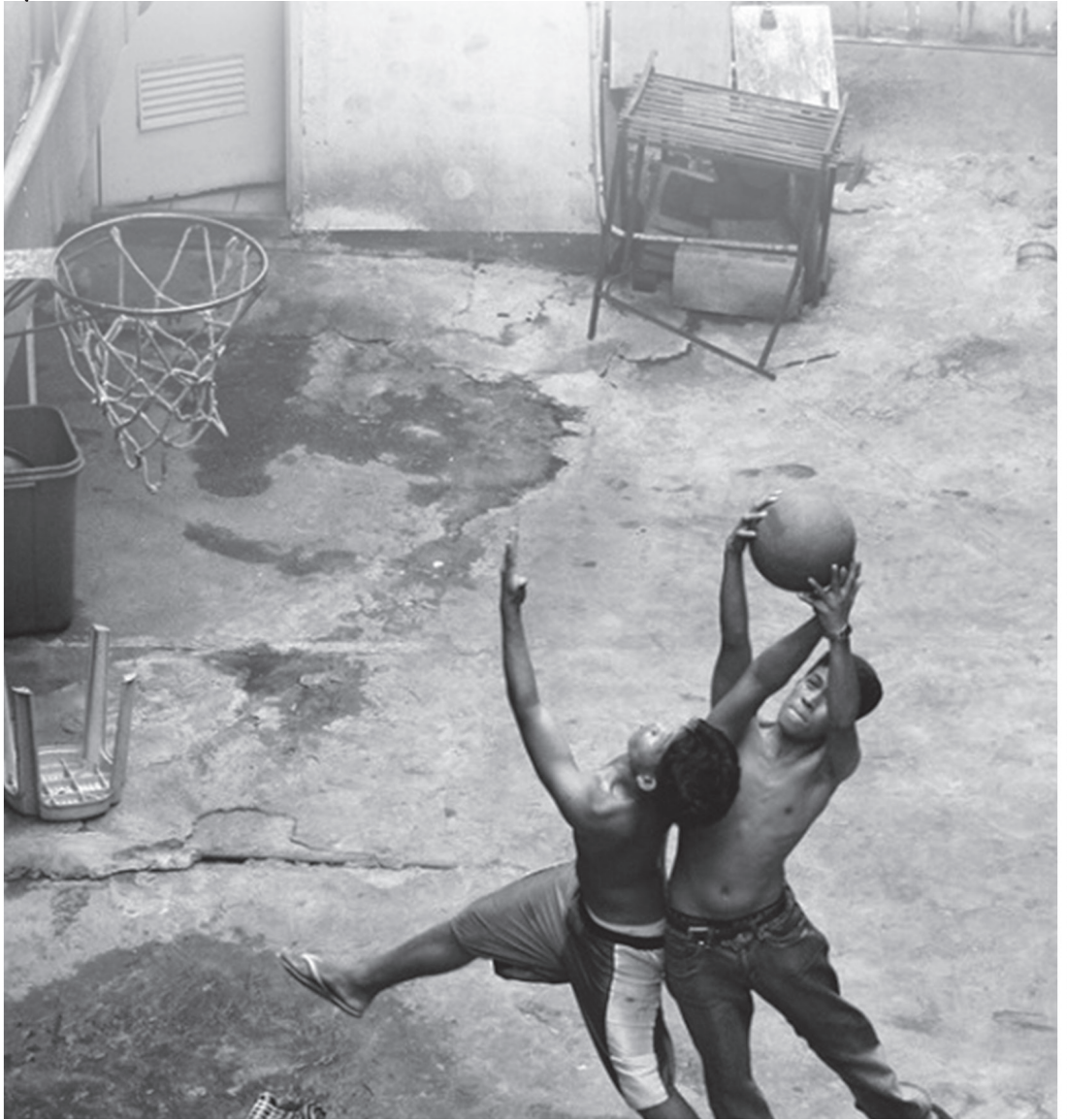

στο Περιθώριο

περιοδικό έντυπο δρόμου #01

μετανάστριες σε όλα τα σχολεία

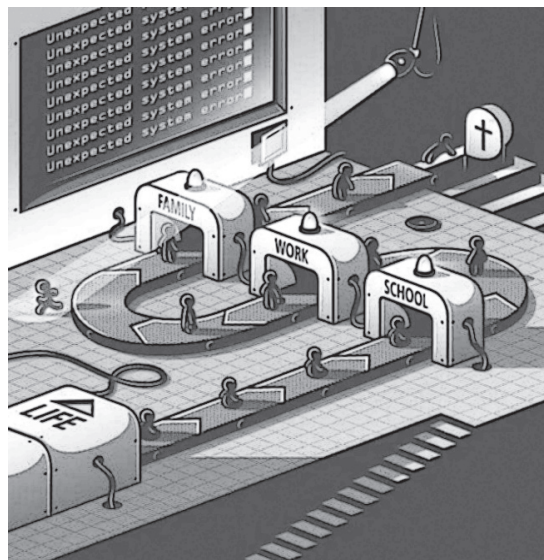
μίσος για φασίστες και αστυνομία

EDITORIAL...

Αυτό που πρόκειται να διαβάσεις είναι ένα περιοδικό έντυπο δρόμου που συντάσσεται από τη συλλογικότητα Senza Reserve. Μοιράζεται χέρι με χέρι σε διάφορα σχολεία στο Μενίδι χωρίς αντίτιμο. Το περιεχόμενό του τόσο σε επίπεδο λόγου όσο και σε επίπεδο εικόνας διαμορφώνεται από εμάς. Πρόκειται για μια προσπάθεια να αποτυπώσουμε στο χαρτί ζητήματα που μας έχουν απασχολήσει κατά καιρούς, γενικού αλλά και τοπικού χαρακτήρα. Σκοπός του είναι να αμφισβητήσει το δεδομένο, να εναντιωθεί με το κυρίαρχο, να εμπνευστεί από το διαφορετικό, να αρχίσει το διάλλογο.

Η Senza Reserve είναι μια πολιτική συλλογικότητα με έδρα το Μενίδι που εναντιώνεται στο κράτος, το κεφάλαιο και την πατριαρχία. Ο πολιτικός λόγος και οι αποφάσεις μας καθορίζονται από όλα τα άτομα συζητώντας στην εβδομαδιαία συνέλευση. Η διαδικασία αυτή είναι αντίθετη σε λογικές ανάθεσης, διαμεσολάβησης, ιεραρχίας και αυθεντίας καθώς βασίζεται στην ελευθερία των ατόμων, την μεταξύ τους ισότητα και τον αλληλοσεβασμό.

Για περισσότερες πληροφορίες μπορείς να επισκεφτείς το site μας senzareserve@espivblogs.net όπου θα βρεις χρήσιμο υλικό. Ή να μας στείλεις e-mail στο senzareserve@espiv.net.

Εκπαίδευση και μάλιστα βασική έτσι την αποκαλούν. Πρώτα δημοτικό μετά γυμνάσιο και έπειτα λύκειο. Το λύκειο δεν είναι υποχρεωτικό, αλλά είναι απαραίτητο για να περάσεις στην ανώτατη κρατική βαθμίδα εκπαίδευσης, στο πανεπιστήμιο ή στο τεχνολογικό ίδρυμα. Όλα αυτά τα χρόνια, οι κόποι, η πίεση, το άγχος που σου προκαλούν οι γονείς, ο δάσκαλος, αλλά κυρίως η ίδια η κοινωνία και η δομή της σου στερούν την ελευθερία σου και είναι εκεί κάθε τόσο για να δηλητηριάζουν την ανεμελιά της νιότης σου με τις σάπιες αξίες του σύγχρονου κόσμου. Αξίες όπως είναι ο ανταγωνισμός, η βαθμοθηρία, η ιεραρχία, η ρουφιανιά. Αλλά κυρίως είναι εκεί για να σε εκπαιδεύσουν να μοχθείς να παλεύεις για κάτι που δεν το έχεις γευτεί, δεν το έχεις αισθανθεί και ακούει στο όνομα επιτυχία. Σου λένε διάβασε για να πετύχεις, να μπεις στο πανεπιστήμιο, να βρεις δουλειά, να βγάλεις λεφτά, να να να... Δεν σου λένε όμως ότι αυτή η επιτυχία είναι για τους λίγους, για τους εκλεκτούς. Για τους πολλούς το μέλλον είναι είδη προδιαγεγραμμένο και έχεις μάθει ήδη να σκύβεις το κεφάλι και να υπακούς. Τώρα θέλει μάχη για να το σηκώσεις, να βγεις από τα καλοούπια που συνήθισες.

Ο ρόλος του σχολείου στον σύγχρονο καπιταλιστικό κόσμο

Έτσι το αθώο σχολείο είναι εκεί για να επιτελέσει τον ρόλο του, να συντηρήσει το κοινωνικό-οικονομικό σύστημα όπου είναι αναπόσπαστο κομμάτι του. Είναι εκεί για να στελεχώσει την αλυσίδα παραγωγής με εξειδικευμένο και ανειδίκευτο προσωπικό, δηλαδή με πτυχιούχους και μη. Αυτός ο ρόλος δημιουργήθηκε πολλά χρόνια πριν, κατά την αλλαγή της οικονομίας από φεουδαρχική σε καπιταλιστική και την ανάδυση καινούργιων αναγκών. Ανάγκες που δημιουργήθηκαν από επιστημονικές και τεχνολογικές ανακαλύψεις και είχαν σαν αποτέλεσμα την άνθηση του δευτερογενή τομέα παραγωγής δηλαδή τις βιομηχανίες. Εδώ έρχεται να πάρει την σειρά του το πανεπιστήμιο που δεν είναι για όλους. Είναι για αυτούς που πέτυχαν στις πανελλήνιες. Σε αυτούς λοιπόν δίνεται εξειδικευμένη επιστημονική γνώση και εκπαιδεύονται για να καλύψουν τις ποίο σύγχρονες ανάγκες. Όμως και οι μεν και οι δε ετοιμάζονται για να στελεχώσουν τα ίδια παραγωγικά κότεργα. Σε αυτά τα κότεργα πλουτίζουν τα αφεντικά, διογκώνουν το κεφάλαιο τους, ενώ οι εργάτες σκύβουν το κεφάλι για μισθούς χαρτζιλίκια. Όσο περνούν τα χρόνια

και ριζώνει ο καπιταλισμός, όλο και περισσότερες ανάγκες αναδύονται. Παράλληλα τα αφεντικά ζητάνε όλο και περισσότερα πτυχία και εσύ κυνηγάς όλο και περισσότερη εξειδικευμένη γνώση, με μεταπτυχιακά και διδακτορικά για να γίνεις πιο ανταγωνιστικός, ώστε να βρεις μια δουλειά με λίγο καλύτερο χαρτζιλίκι.

Τώρα πλέον έμαθες και ήρθε η στιγμή να επιλέξεις το δρόμο σου. Είτε θα είναι αυτός της επιτυχίας που σου λήγανε και για να την κατακτήσεις θα χρειαστεί να ρουφιανέψεις, να πατήσεις επί πτωμάτων. Να ασκήσεις, δηλαδή την εξουσία που τόσο απλόχερα σου προσφέρει η ιεραρχική κοινωνία μας. Έτσι θα γίνεις άπληστος και πλέον το χρήμα και η δόξα θα σε ορίζουν. Είτε θα επιλέξεις τον άλλο δρόμο, αυτόν που ο ένας στέκεται διπλά στην άλλη χωρίς καμία διάκριση. Ξέρεις ότι δεν είστε οι λίγοι, είστε οι πολλοί και το κεφάλι δεν είναι σκυφό πλέον. Η μάχη θα είναι καθημερινή και διαρκής, μέχρι εκείνη την στιγμή που θα ενώσετε της φωνές σας, θα βγείτε στους δρόμους και θα συγκρουστείτε με τους καταπιεστές σας σε όλα τα επίπεδα της ζωής σας.

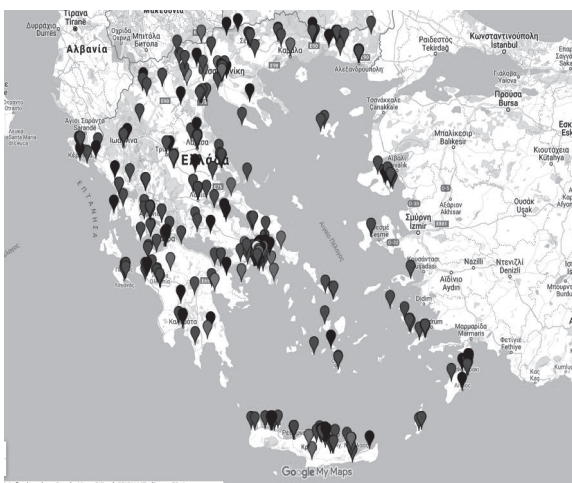
Με αφορμή τη δημοσιοποίηση πολλών περιπτώσεων έμφυλης - σεξιστικής βίας τον τελευταίο χρόνο, θα επιδιώξουμε να ανοίξουμε εκ νέου το διάλογο πάνω στην πατριαρχία και στις καθημερινές επιπτώσεις που αποτυπώνει στα σώματά μας.

Η έμφυλη βία αναπαράγεται συνεχώς στην πατριαρχική κοινωνία σε όλα τα επίπεδα και έχει πολλές μορφές.

Τι εννοούμε με τον όρο έμφυλη - σεξιστική βία;

Όλες τις καθημερινές, υποτιμητικές, παραβιαστικές, κακοποιητικές συμπεριφορές απέναντι στις γυναίκες. Από τα ψιτ ψιτ και τα κορναρίσματα μέχρι τις κακοποιήσεις μέσα στις οικογένειες. Από την συνολική υποβάθμισή μας στο σπίτι, στο σχολείο, στη δουλειά, μέχρι τον άγνωστο που θα μας ακολουθήσει στο δρόμο. Από τα σχόλια για την εμφάνισή μας ή για το τι φοράμε, μέχρι το σημείο της γυναικοκτονίας.

Με μία γρήγορη ματιά στο SexHarassMap (χάρτη καταγραφής σεξιστικής βίας) μπορούμε να πάρουμε μία μικρή ιδέα της καθημερινότητας των γυναικών κοιτάζοντας απλά ένα πολύ μικρό ποσοστό περιπτώσεων, οι οποίες έχουν δημοσιευθεί. Μιας και οι γυναικοκτονίες ανοίγονται περισσότερο στο δημόσιο διάλογο, ενώ άλλα περιστατικά θε-

Χάρτης καταγραφής σεξιστικής/ έμφυλης βίας στην Ελλάδα. Περιλαμβάνει μερικά μόνο περιστατικά σεξιστικής και έμφυλης βίας σε πανελλαδικό επίπεδο. Μερικά γιατί οι πληροψηφία τέτοιων περιστατικών δεν καταγράφονται, δεν καταγγέλλονται. Μένουν στην αφάνεια.

<https://sexharassmap.espivblogs.net/>

ΔΕΝ ΗΤΑΝ ΕΓΚΛΗΜΑ ΠΑΘΟΥΣ ΔΕΝ ΗΤΑΝ ΑΤΥΧΙΑ ΗΤΑΝ Ο ΣΕΞΙΣΜΟΣ ΚΑΙ Η ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΑ

ωρούνται “ασήμαντα”, πάμε να δούμε τι σημαίνει αρχικά σαν όρος.

Γυναικοκτονία είναι η ανθρωποκτονία μιας γυναίκας λόγω έμφυλων κινήτρων. Δηλαδή λόγω του φύλου της και της ταυτότητάς της ως γυναίκα. Με λίγα λόγια ο όρος δεν θέλει να περιγράψει απλά ένα γεγονός αλλά να αναδείξει τα αίτιά του.

**Πώς αναπαράγονται και πώς νομιμοποιούνται τέτοιες συμπεριφορές;
Με ποιο τρόπο διαχέεται η έμφυλη βία;**

Η πατριαρχία υπήρχε πολύ πριν του καπιταλισμού. Αγκαλιάστηκε από τον ίδιο, ώστε να συνεχίσει να διαιωνίζεται και να αναπαράγεται ένας ακόμη διαχωρισμός. Όπως αναφέρουμε και στο αυτοπαρουσιαστικό μας κείμενο, πρόκειται για την καταπιεστική συνθήκη στην οποία ο άντρας είναι η αρχή, η εξουσία, το επίκεντρο. Οι γυναίκες αλλά και γενικότερα άτομα με διαφορετική σεξουαλική ταυτότητα από αυτή του αρρενωπού άντρα ή άτομα που παρεκκλίνουν των κυρίαρχων προτύπων ομορφιάς, θεωρούνται υποδεέστερα, κατώτερα και πολλές φορές μολυσματικά. Έτσι λιθαράκι λιθαράκι γίνεται αποδεκτή η πεποίθηση ότι δεν έχουν αξία η ζωή, τα βιώματα, οι επιθυμίες, οι ανάγκες μας. Με αυτό τον τρόπο τα σώματά μας αντικειμενοποιούνται.

Έτσι ο κάθε άντρας άνετα φτάνει στο σημείο να μιλά σε γυναίκες δίχως αυτές να έχουν δείξει κάποιο ενδιαφέρον. Να τις ακουμπάει καταλάθως στο λεωφορείο ή επίτηδες στο μπαρ. Να τις κακοποιεί. Να τις δολοφονεί.

Όλα λοιπόν είναι αλυσιδωτά και όλα έχουν μία αιτία, την πατριαρχία. Γι' αυτό το λόγο δεν μας βοηθά καθόλου η ιεράρχηση των περιστατικών σε ελαφριά και σοβαρά γιατί όλες αυτές οι συμπεριφορές γεννιούνται, αναπαράγονται, νομιμοποιούνται από την πατριαρχική κοινωνία.

Οι βιαστές δεν είναι ράτσα ειδική είναι οι άντρες οι καθημερινοί.

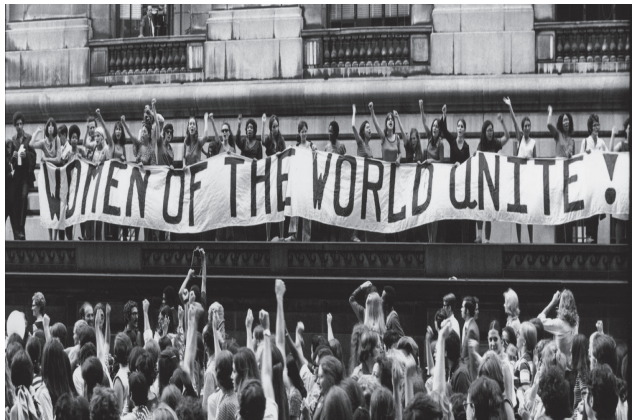
Γεγονός αποτελεί το ότι τα τσιράκια των μίντια σε όλες τις περιπτώσεις βιασμών βάζουν στους δράστες μία ταυτότητα ψυχοπαθούς ή κάτι αντίστοιχο ήες και ο βιαστής είναι αυτή η ακραία και ατυχής περίπτωση. Βιασμοί και γενικότερα έμφυλη βία συμβαίνουν από πάντα, συμβαίνουν καθημερινά. Οι περιπτώσεις που δημοσιοποιούνται τα γεγονότα είναι σπάνιες εν σύγκριση με την πραγματικότητα, αλλά και σ' αυτές τις περιπτώσεις οι δράστες είναι οι καθημερινοί άντρες, μέλη της οικογένειας, συνάδελφοι, δάσκαλοι κλπ.

Τί θα κάνουμε εμείς σαν γυναίκες ή σαν άτομα καταπιεσμένα από την πατριαρχία;

Πρώτα απ' όλα πρέπει να μιλήσουμε μεταξύ μας. Να γνωριστούμε. Να ανταλλάξουμε εμπειρίες και βιώματα. Να αναζητήσουμε και να βρούμε τα πραγματικά αίτια, ώστε να 'μαστε σε θέση να τα αντιμετωπίσουμε. Έχουμε φωνή, έχουμε δύναμη και πρέπει να ακουστούμε. Η δημοσιοποίηση των γεγονότων είναι σημαντική. Αυτά τα γεγονότα συμβαίνουν σε όλες μας καθημερινά. Παρ' όλα αυτά το να πηγαίνουμε στο αστυνομικό τμήμα δεν είναι ό,τι καλύτερο δεδομένου ότι οι μπάτσοι απαξιώνουν και συγκαλύπτουν τέτοια ζητήματα, ενώ πολλές φορές μας μεταχειρίζονται με τρόπο σεξιστικό εκτός και αν ερχόμαστε από καλή οικογένεια. Τα δικαστήρια το ίδιο, από τη μία αθώνουν τους βιαστές και από την άλλη χώνουν στα κάτεργα όσες αντέδρασαν στον καταπιεστή τους. Για να απαντήσουμε στα ίδια στις σεξιστικές συμπεριφορές πρέπει εμείς να είμαστε προετοιμασμένες και ενωμένες. Αν μιλήσουμε όλες μαζί θα βρούμε τους τρόπους. Τους τρόπους με τους οποίους θα αποκτήσουμε την αυτονομία μας, θα περιφρουρηθούμε και θα αντεπιτεθούμε. Δεν ξεχνάμε ότι η έμφυλη βία γεννιέται στα καθημερινά, γεννιέται στα αθώα. Εμείς αναγνωρίζουμε τις εαυτές μας ως ένα κομμάτι των καταπιεσμένων, που δέχεται καθημερινά τη βία του συστήματος και γι' αυτό η θέση μας είναι συνοδική. Ο αγώνας ενάντια στην πατριαρχία πρέπει να είναι καθημερινός και πρέπει να είναι αγώνας συνοδικός ενάντια σε ό,τι την αναπαράγει.

Εναντίωση στην πατριαρχία σημαίνει εναντίωση στην πατριαρχική κοινωνία, εναντίωση στην οικογένεια, εναντίωση στους θεσμούς της κυριαρχίας και της εξουσίας.

Από κάτω: Γυναίκες διαμαρτύρονται για την επιβολή του hijab, έπειτα από την Ιρανική Επανάσταση στα τέλη των 70s.

Από πάνω: Αναρίθμητες γυναίκες διαδηλώνουν για να γιορτάσουν την 50η επέτειο από την κατοχύρωση της γυναικείας ψήφου στις Η.Π.Α. , Αύγουστος 1970

Κάντε ησυχία όταν τα παιδιά κοιμούνται, όχι όταν τα δολοφονούν μπάτσοι.

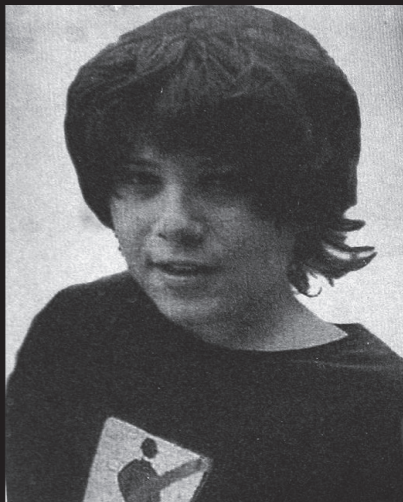
Πως πραγματικά έγιναν τα γεγονότα

Η αφήγησή αποτελεί απόσπασμα από το κείμενο που έγραψε ο Ν. Ρωμανός για τον φίλο και σύντροφο του Αλέξη.

Εκείνη η καταραμένη νύχτα της 6ης Δεκεμβρίου. Καθόμουν εγώ, ο Αλέξανδρος και κάποια άλλα παιδιά στον πεζόδρομο της Μεσολογίου όπως κάναμε σχεδόν σε καθημερινή βάση. Μετά από λίγη ώρα ήρθε ένας σύντροφος και μας πρότεινε να πάμε στην Χαρίτλου Τρικούπη να περιμένουμε να περάσει κάποιο περιπολικό για να του πετάξουμε κάτι πέτρες που είχε μαζέψει. Όντως λοιπόν πήγαμε και περιμέναμε ενώ ο Αλέξανδρος καθόταν πιο πίσω. Μετά από λίγη ώρα πέρασε το περιπολικό με τον Κορκονέα και τον Σαραλιώτη και ρίξαμε τις πέτρες. Στην συνέχεια γυρίσαμε και καθίσαμε στον πεζόδρομο μαζί με τα υπόλοιπα παιδιά ενώ ο Κορκονέας με τον Σαραλιώτη πέρασαν με το περιπολικό από την Ζωοδόχου Πηγής για να δουν ποιοί τους επιτέθηκαν εκεί ξαναπετάχτηκαν από μας προς το περιπολικό κάποια μικροαντικείμενα, αφού λοιπόν είδαν την παρέα μας πήγαν πάρκαραν το περιπολικό στην διμοιρία των ΜΑΤ που φυλούσε τα γραφεία του ΠΑΣΟΚ και κατέβηκαν πεζοί στην συμβολή των οδών Τζαβέλα και Ζωοδόχου Πηγής. Μόλις είδαμε τους μπάτσους σηκωθήκαμε για να φύγουμε καθώς πιστέψαμε ότι μαζί με αυτούς θα είχε έρθει και η διμοιρία των ΜΑΤ όπως γίνεται συνήθως σε τέτοιες περιπτώσεις. Εκείνη τη στιγμή οι δυο μπάτσοι άρχισαν να βρίζουν και τότε παρατηρήσαμε ότι είχαν έρθει μόνοι τους χωρίς κάποια υποστηρικτική αστυνομική δύναμη. Έτσι κάποιοι από εμάς κινήθηκαν προς το μέρος τους και ο Αλέξανδρος ο οποίος είχε πάει πιο μπροστά τους πέταξε κάτι μπουκάλια μπύρας από αυτά που πίναμε. Μετά από ελάχιστα δευτερόλεπτα ο Κορκονέας έβγαλε το όπλο του και ολοκλήρωσε με σφαίρες την συγκεκριμένη αντιπαράθεση που είχε ξεκινήσει πριν λίγη ώρα. Μια σφαίρα στην καρδιά του Αλέξανδρου για να κληθεί ο κύκλος της παντοδυναμίας της κρατικής μηχανής.

Ο δολοφόνος του Αλέξη δεν είναι απλά ένας Κορκονέας. Είναι το ίδιο το κράτος που δολοφονεί.

Όταν το κράτος με κάποιο τρόπο απειλείται από κάποιο εσωτερικό εχθρό, πρέπει να διασφαλίσει την εξουσία, την παντοδυναμία του. Βασικό εργαλείο του αποτελούν οι μπάτσοι. Γι' αυτό εμπυχώνει, προστατεύει και δίνει τις εντολές για τέτοιες ενέργειες. Είναι χρόνια τακτική του, να καταστέλλει και να διαχειρίζεται όποιο κομμάτι της κοινωνίας στέκεται με κάποιο τρόπο απέναντί του. Δίνει την ελευθερία και την εξουσία στους μπάτσους να ασκούν ανεξέλεγκτη βία και βασανιστήρια. Να

Ο Αλέξανδρος Γρηγορόπουλος.

Φωτογραφία του φωτορεπόρτερ Κώστα Τσιρώνη που τραβήχτηκε κατά τη διάρκεια των διαδηλώσεων στις 7/12/08. Η φωτογραφία απεικονίζει τον επικεφαλής της διμοιρίας των ΜΑΤ να έχει βγάλει το όπλο του και να σημαδεύει προς τη μεριά των διαδηλωτών. Πολύ σύντομα ο φωτογράφος απολύθηκε αλλά η φωτογραφία δεν κατάφεραν να μείνει κρυφή. Έκανε τον γύρω του κόσμο.

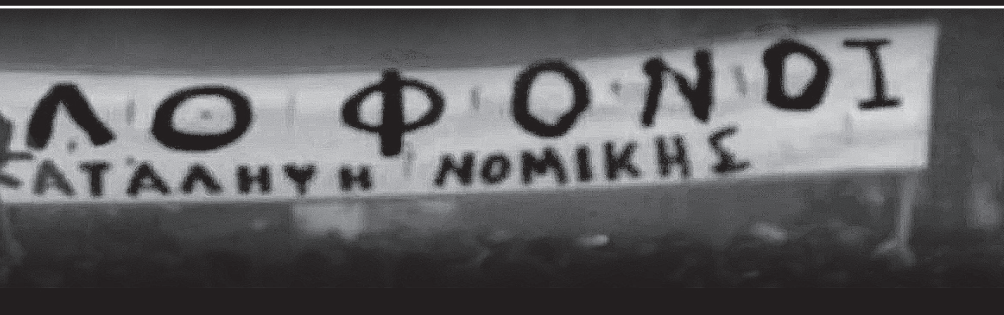

παρενοχλούν σεξουαλικά. Να δολοφονούν, δίχως να υπάρχουν συνέπειες. Κανένας δεν μπορεί να ξεχάσει δολοφονίες όπως του Carlo Giuliani και του Μιχάλη Καλητεζά. Ακόμη, όταν ο εξεγερμένος κόσμος συγκροτείται και αντιδρά, αναδεικνύοντας τον πραγματικό δολοφόνο, το κράτος προσπαθεί να διχάσει την κοινή γνώμη μέσω των ΜΜΕ, διαστρεβλώνοντας τα πραγματικά γεγονότα με σκοπό να ξεχαστούν από την ιστορική μνήμη.

Εργαλείο έμμεσης καταστολής του κράτους αποτελούν τα ΜΜΕ.

Σε όλες τις φυλλιάδες η δολοφονία του δεκαεξάχρονου Αλέξη αποδιδόταν σαν αμυντική στάση των ειδικών φρουρών. Κάναν λόγο για μια άτυχη στιγμή, για μια σφαίρα που εξοστρακίστηκε. Προσπαθούσαν στοχευμένα να επηρεάσουν την κοινή γνώμη. Επέλεξαν τη δημοσιοποίηση πολύ συγκεκριμένων πληροφοριών σχετικά με τον Αλέξη για να χτιστεί ένα προφίλ “πλούσιου ταραξία”, ενώ παράλληλα διαστρέβλωναν τα συμβάντα για να απολιτικοποιήσουν τη συνθήκη της δολοφονίας. Σκοπός τους ήταν να μην φανούν οι αιτίες, ώστε να παρουσιάσουν μια ξεκάθαρη κρατική δολοφονία με συγκεκριμένες πολιτικές συνδέσεις, σαν ένα ατυχές, μεμονωμένο συμβάν. Ήταν εκεί καθημερινά στις ειδήσεις τον οκτώ για να δώσουν το χέρι βοηθείας στο κράτος που το είχε πραγματική ανάγκη καθώς είχαν αρχίσει από τις πρώτες

μέρες να διακρίνονται τα εξεγερσιακά χαρακτηριστικά. Για να φανεί ακόμα περισσότερο πως η είδηση έχει πολιτική στόχευση παραθέτω τα δυο παρακάτω παραδείγματα. Αλέξης Γρηγορόπουλος ο δεκαεξάχρονος αντιεξουσιαστής που επιτέθηκε σε αστυνομικό και δολοφονήθηκε. Κατσιφάς ο Έλληνας που δολοφονήθηκε από τις αλβανικές ειδικές δυνάμεις (αποκρύπτοντας το γεγονός ότι πυροβολούσε εναντίον τους).

Η δικαιοσύνη δεν είναι τυφλή.

Οι δικαστές και οι νόμοι τους ευνοούν και πάλι τους μπάτσους.

Η αρχική ετυμολογία του εισαγγελέα ήταν δολοφονία από πρόθεση. “Η βαρύτερη των ποινών”. Η ευνοϊκή μεταχείριση όμως φάνηκε από τις πρώτες κιόλας ώρες. Δεν τρέφουμε καμία αυταπάτη για την δικαιοσύνη τους καθώς φτιάχτηκε για να εξυπηρετεί όλους αυτούς που καθημερινά ασκούν εξουσία, καταπιέζουν και φροντίζουν για την διασφάλιση του κράτους τους. Η μεταχείριση του Κορκονέα όχι μόνο ήταν ευνοϊκή, αλλά οδήγησε ακόμη και στην αποφυλάκισή του. Είναι η ίδια η αστική δικαιοσύνη που διασφαλίζει μία πολύ συγκεκριμένη κυβερνητική θέση. Ότι το κράτος θα απλώνει πάντα την ασπίδα προστασίας του για κάθε Κορκονέα-μπάτσο που θέλει να χρησιμοποιεί την ένοπλη υπεράσπιση της κοινωνικής ειρήνης και του δόγματος νόμος-τάξη.

Το αίμα κυλάει, εκδίκηση ζητάει.

Έτσι και τότε, με την κρατική δολοφονία του Αλέξη όλος ο κόσμος ξεχύθηκε στους δρόμους. Παιδιά 16 χρονών μέχρι άτομα μεγαλύτερης ηλικίας ξεβολεύτηκαν από τους καναπέδες τους και έκλεισαν τα αυτιά τους στην κρατική προπαγάνδα της TV. Ήταν εκείνη η χρονική στιγμή που ήταν αναπόφευκτο να πάρεις θέση. Είτε με τους ρουφιάνους του κράτους, είτε με τα εξεγερμένα άτομα στους δρόμους. Δεν πρέπει να συνηθίσουμε το θάνατο. Δεν γίνεται να χάνουμε κομμάτια από τη σάρκα μας για να αντισταθούμε. Δεν γίνεται να χάνουμε καθημερινά τα αδέρφια μας στα εργασιακά κάτεργα, να βλέπουμε τις αυτοκτονίες των συνανθρώπων μας και τον ξεριζωμό από τα σπίτια τους επειδή χρωστάνε και να μην αντιδράμε. Δεν γίνεται οι φασίστες να μαχαιρώνουν μετανάστες στη γειτονιά, να βλέπουμε στρατιωτικούς να βιάζουν παιδιά και άντρες να κακοποιούν ή να σκοτώνουν γυναίκες. Η επίθεση που δεχόμαστε από το κράτος, τα αφεντικά και γενικά όσους ασκούν εξουσία είναι καθημερινή και σ’ όλες τις πτυχές της ζωής μας. Αντίστοιχες θα πρέπει να είναι οι αντιστάσεις μας, μέσα από τις καθημερινές μας αμφισβητήσεις και αρνήσεις σε ότι μας καταπιέζει, μέσω του διαρκή συλλογικού αγώνα για την ελευθερία.

UN VIOLADOR EN TU CAMINO

Ένας βιαστής στο δρόμο σου

Η πατριαρχία είναι ένας δικαστής,
που μας κρίνει που γεννηθήκαμε.
Και η τιμωρία μας
είναι η βία που δε βλέπεις.

Είναι η γυναικοκτονία.
Η ασυλία για το δολοφόνο μου.
Είναι η εξαφάνιση.
Είναι ο βιασμός.

Και δεν ήταν φταίξιμο δικό μου
ούτε το πού βρισκόμουν,
ούτε το τί φορούσα.

Ο βιαστής ήσουν εσύ
Ο βιαστής είσαι εσύ

Είναι οι μπάτσοι .
Οι δικαστές.
Είναι το κράτος.
Οι βουλευτές.

Το καταπιεστικό κράτος είναι
ένας αρσενικός βιαστής

Ο βιαστής ήσουν εσύ
Ο βιαστής είσαι εσύ

«Κοιμήσου ήσυχα, αθώο κορίτσι
χωρίς να ανησυχείς για τον ληστή.
Ο γλυκός και χαμογελαστός
αστυνομικός εραστής σου
σε προστατεύει καθώς κοιμάσαι. »

Ο βιαστής είσαι εσύ.

Το τραγούδι αυτό χρησιμοποιήθηκε για πρώτη φορά από τη φεμινιστική ομάδα Las Tesis στην Χιλή σαν πολιτική διαμαρτυρία με σκοπό να κατεδείξει την ακραία βία που δέχονται οι γυναίκες. Η βία αυτή συμπεριλαμβάνει κρατικές δολοφονίες, βασανισμούς, δημόσιους εξευτελισμούς από αστυνομικούς, βιασμούς, σεξουαλικές παρενοχλήσεις και άλλα πολλά. Το μήνυμά τους σύντομα μεταδόθηκε σε όλο τον κόσμο και γυναίκες από κάθε χώρα που βίωναν ανάλογα περιστατικά βρήκαν την ευκαιρία να μιλήσουν τραγουδώντας ένα ανάλογο τραγούδι. Από τη Χιλή και τη Βενεζουέλα, λοιπόν, μέχρι την Ελλάδα και την Τουρκία η πατριαρχία οπλίζει το χέρι του βιαστή και το κράτος είναι ο υπερασπιστής του.

Φάκελος: Μετανάστες Η νέα πραγματικότητα

26 Αυγούστου 2019. Εκκένωση 2 καταλήψεων στην περιοχή των Εξαρχείων όπου για περίπου 4 χρόνια είχαν βρει στέγη οικογένειες μεταναστών. Πάνω από 100 άνθρωποι (παιδιά, γυναίκες, άντρες) μεταφέρονται με κλούβες και μπατσαρία κάθε λογής στο αλληλοδαμών στη Π. Ράλλη. Διαδικασία γνωστή. Οι καταλήψεις σφραγίζονται με τσιμεντόλιθους, τα προσωπικά αντικείμενα των μεταναστών δημιουργούν βουνά πεταγμένα απ' έξω. Τα κανάλια αναφέρουν: "Οι μετανάστες θα μεταφερθούν προσωρινά σε ξενοδοχειακό κατάλυμα, όπου οι συνθήκες θα είναι ανθρώπινες και θα έχουν κάθε βοήθεια από το ελληνικό κράτος."

27 Αυγούστου. Οι 134 μετανάστες μεταφέρονται στο Μενίδι. Το ξενοδοχείο των καναλιών είναι ένας παρατημένος χώρος εκδηλώσεων, όπου ο ιδιοκτήτης του είπε να αρπάξει ότι μπορεί από τα ευρωπαϊκά προγράμματα στήριξης προσφύγων, και πέταξε κάμποσα κρεβάτια μεταξύ 1ου και 2ου ορόφου για να μείνουν, αξιοπρεπώς πάντα, 134 άνθρωποι. Οι πρώτες ώρες περνούν, έτσι στοιβαγμένοι, χωρίς νερό, χωρίς φαγητό, αλλά με τη παρουσία της αστυνομίας, να επιβλέπει τις μάνες που πήγαν στο φούρνο απέναντι να πάρουν κάτι στα παιδιά τους να φάνε. Για όλο αυτό κάποιος αποφασίζει να κάνει κάτι. Ο νέος δήμαρχος Σπ. Βρεττός πριν καν

καλά καλά αναλάβει καθήκοντα επικοινωνεί με τον υφυπουργό ΠΡΟ.ΠΟ Λ.Οικονομού στην προσπάθειά του να μην υποβαθμιστεί η ζωή των δημοτών (τρομάρα του), με τον δεύτερο να τον βεβαιώνει πως η λύση αυτή είναι προσωρινή και θα μεταφερθούν άμεσα σε κάποια δομή φιλοξενίας. Ουφ! Ας κοιμηθούμε ήσυχοι τώρα.

1,5 μήνα μετά. Οι μετανάστες είναι ακόμα εδώ. Τα παιδιά που στις καταλήψεις των αναρχικών, όπως τις αποκαλούν, πήγαιναν σχολείο βρίσκονται ακόμα κλεισμένα στους 4 τοίχους ενός κτιρίου. Οι γονείς τους προφανώς χωρίς κανέναν τρόπο απασχόλησης, ενημέρωσης, επικοινωνίας με τους ανθρώπους που για λίγα χρόνια είχαν χτίσει κάποιες σχέσεις. Απλά περιμένουν να περάσει η μέρα. Η μία μετά την άλλη.

1,5 μήνα μετά κι άλλη μια είδηση φτάνει στα αυτιά μας. Η Αμυδαλέζα, που λειτουργούσε τα προηγούμενα χρόνια ως κέντρο κράτησης μεταναστών, ξανανοίγει τη Γ πτέρυγα για 1000 μετανάστες. Βέβαια η Αμυδαλέζα δεν είχε κλείσει ποτέ, απλά ας πούμε ότι κάπως υπολειτουργούσε μιας και δε φιλοξενούσε τον τεράστιο όγκο μεταναστών των προηγούμενων ετών. Στο άκουσμα αυτής της είδησης δεν μπορούμε παρά να σκεφτούμε τους χιλιάδες ανθρώπους που ήταν στοιβαγ-

μέννοι εκεί πριν κάποια χρόνια χωρίς υγιεινή, πληροφόρηση, πρόσβαση σε δικηγόρους, γιατρούς πολλές φορές ακόμα και νερό και φαγητό. Δεν μπορούμε να μη σκεφτούμε την αυτοκτονία του 27χρονου Μοχάμεντ Ναντίμ από το Πακιστάν, τους θανάτους εξ αιτίας της έλλειψης ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης, τις εξεγέρσεις των εγκλημάτων για τα αυτονόματα, και τους ανήλικους που παρακαλούσαν πίσω από τα σύρματα για μια μπάλα...

Τέτοιες στιγμές μία σκέψη έρχεται στο μυαλό. ΑΗΔΙΑ. Μας φέρνετε αηδία! Εσείς οι βολεμένοι του καναπέ, που θεωρείτε δικαιολογημένους τους βασανισμούς αυτών των ανθρώπων που ψάχνουν έναν τρόπο να ζήσουν τα παιδιά τους. Εσείς οι πολιτικοί της σάχλας, που θεωρείτε παιχνίδι την ανάγκη για στέγη των κατατρεγμένων του πολέμου. Οι μετανάστες δεν είναι πρόβλημα. Το πρόβλημα είστε εσείς και η οσμή σαπίλας που αναδύετε.

Όλα αυτά για εμάς δεν αποτελούν κανονικότητα, αλλά συνθήκη πολέμου. Και θα πολεμήσουμε. Ο καθένας, η καθεμιά με τον τρόπο του. Πάντα όμως πλάι στα αδέρφια μας.

**ΟΙ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ ΕΙΝΑΙ ΑΔΕΡΦΙΑ ΤΑΞΙΚΑ
ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΑ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗΣ ΠΟΤΕ
ΚΑΙ ΠΟΥΘΕΝΑ**

Το επιθετικό τρίο της Μπαρτσελόνα τότε και τώρα. Τα ακριβά παπούτσια δεν κάνουν τη διαφορά. Το αποτέλεσμα παραμένει το ίδιο...
Πάνω οι Kocsis, Suarez, Kubala και κάτω οι MSN

Η ΕΜΠΟΡΕΥΜΑΤΟΠΟΙΗΣΗ ΤΗΣ "ΣΤΡΟΓΓΥΛΗΣ ΘΕΑΣ"

1975, το ποδόσφαιρο τότε είχε άλλη ομορφιά. Ήταν ερασιτεχνικό, δηλαδή οι παίκτες έπαιζαν μπάλα και παράλληλα δούλευαν για να βγάλουν τα προς το ζην. Οι ποδοσφαιριστές και οι φίλαθλοι-οπαδοί ήταν μια γροθιά. Πριν από κάθε αγώνα βρισκόντουσαν στο καφενείο, συζητούσαν, έκαναν πλάκα, πήγαιναν όλοι μαζί στο γήπεδο, ο καθένας με διαφορετικό σκοπό. Άλλοι για να απολαύσουν το παιχνίδι σαν θεατές και άλλοι για να παίξουν το άθλημα που λάτρευαν χωρίς άλλο λόγο, απλά για την κοινή τους αγάπη, το ποδόσφαιρο.

Πλέον όλα έχουν αλλάξει σε μεγάλο βαθμό. Το ποδόσφαιρο έχει γίνει μια μηχανή κέρδους. Η σχέση μεταξύ παίκτη και φιλάθλου έχει πλέον αλλοτριωθεί. Οι πρώτοι κοιτούν αποκλειστικά πώς θα βγάλουν περισσότερα λεφτά έχοντας ξεχάσει το πάθος τους, έχοντας πουλήσει τη ψυχή τους για το χρήμα. Βλέπουμε συνεχώς μεταγραφές εκατομμυρίων, φανέλες και παπούτσια που κοστίζουν κατ'ελάχιστον (στην καλύτερη), διαφημίσεις κάθε είδους φірμας και απονομές χρυσών (κυριολεκτικά) βραβείων. Πέρα από αυτά, το ποδόσφαιρο έχει γίνει η πιο κερδοφόρα επιχείρηση για κάθε πρόεδρο. Πανάκριβα εισιτήρια, σημαντικοί αγώνες, αγοραπωλησίες παιχτών και μετοχικών κεφαλαίων σε κάθε γωνιά του πλανήτη.

Οι φίλαθλοι-οπαδοί όμως συνεχίζουν να αντιστέκονται, με διάφορα μέσα. Από το πιο απλό, κρεμώντας ένα πανό κατά τη διάρ-

κεια του αγώνα, μέχρι ομαδικές διαδηλώσεις και μπογιές στα σπίτια των προέδρων. Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελεί ο τελικός κυπέλλου γερμανίας ανάμεσα στην Άιντραχτ Φρανκφούρτης και την Μπορούσια Ντόρτμουντ. Οι φίλοι των δύο ομάδων ενώθηκαν και σε όλη τη διάρκεια του παιχνιδιού έβριζαν τους προέδρους και την ομοσπονδία του ποδοσφαίρου. Επίσης δεν είναι λίγες οι φορές που τα γήπεδα έχουν μείνει άδεια, καθώς μεγάλη μερίδα κόσμου δεν μπορεί να αγοράσει το εισιτήριο. Αντιδράσεις γι' αυτό υπήρξαν στον αγώνα Λίβερπουλ - Μπάγερν Μονάχου όπου οι οργανωμένοι της Μπάγερν ανέβασαν τρία πανό με σκοπό να δείξουν ότι δεν είναι πελάτες, αλλά φίλαθλοι. Εμείς είμαστε με αυτούς, που είτε λέγονται φίλαθλοι είτε λέγονται οπαδοί, δεν έκατσαν με σταυρωμένα χέρια μπροστά στην εμπορευματοποίηση της μεγάλης τους αγάπης. Ενώθηκαν και οργανώθηκαν για να δώσουν ένα μήνυμα στους μεγιστάνες της βιομηχανίας του ποδοσφαίρου, σε αυτούς που πλουτίζουν στις πλάτες τους.

Τέλος, χωρίς να θέλουμε να αγνοήσουμε τις υπόλοιπες επιδράσεις του ποδοσφαίρου στην κοινωνική και πολιτική ζωή του ανθρώπου, η ουσία είναι μια. Το ποδόσφαιρο είναι πάθος, είναι αγάπη για το άθλημα και την παρέα. Να μην αφήσουμε άλλη μία πτυχή της ζωής μας να αλλοτριωθεί στα χέρια του κέρδους και της εμπορευματοποίησης.

Τα ξημερώματα στις 18 Σεπτεμβρίου 2013 στην περιοχή της Αμφιάλης δολοφονείται με μαχαίρι ο αντιφασίστας Π.Φύσσας από το μέλος της Χρυσής Αυγής Γιώργο Ρουπακιά. Εκείνο το βραδύ φεύγοντας από ένα μαγαζί ο Παύλος και η παρέα του έπεσαν σε ενέδρα ομάδας φασιστών. Παρών σε αυτή την ενέδρα ήταν και 4 μπάτσοι οι οποίοι ως γνωστά φιληράκια των φασιστών έδειξαν μηδενική προσπάθεια στο να αποτρέψουν το συμβάν. Φυσικά από όλο αυτό δεν θα μπορούσαν να λείπουν και τα ΜΜΕ που αμέσως μετά την δολοφονία του Παύλου έβγαλαν την είδηση ότι τον μαχαίρωσαν για το ποδόσφαιρο. Δεν μας παραξενεύει το γεγονός ότι οι χρυσαυγίτες έβγαλαν μαχαίρι και δολοφόνησαν. Αυτό έκαναν πάντα. Όσα άτομα βγαίνουμε στον δρόμο απέναντι τους το ξέρουμε πολύ καλά. Άλλωστε δεν ξεχνάμε την δολοφονία του μετανάστη Σαχζάτ Λουκμάν την ώρα που πήγαινε στην δουλειά του τα ξημερώματα της 17ης Ιανουαρίου 2013 από φασίστες στα Πετράλωνα. Ανάλογα περιστατικά σε μετανάστες, συμβαίνουν συχνά και στο Μενίδι. Γι' αυτό...

**ΝΑ ΜΗΝ ΣΥΝΗΘΙΣΟΥΜΕ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟ.
ΝΑ ΤΣΑΚΙΣΟΥΜΕ ΤΟΝ ΦΑΣΙΣΜΟ,
ΟΣΟΥΣ ΤΟΝ ΣΥΝΤΗΡΟΥΝ
ΚΑΙ ΟΣΟΥΣ ΤΟΥ ΠΡΟΣΦΑΙΡΟΥΝ ΕΙΡΗΝΗ**